

Gorica, 5. marca.

Malo gori, malo doli! Mi smo kakor na gugalnici. Enkrat eno stvar prepovedo, drugič jo prekličajo, pa tretjo prepovedo. Pa bodo tretjo prekličali in potem peto stvar prepovedali. To je res lepa ringaraja, ki jo moremo biti prav iz srca veseli. Z edino razliko, da smo gugalnica mi in da se gospodje oblastniki na njej »guncajo«, mi pa moramo držati. Njim je bolj lušno, mi se pa tudi ne moremo pritoževati, da nimamo nobene spremembe.

Gre namreč zato: Danes so dovolili, da smejo imeti umrlj napise v slovenskem jeziku. To je v Gorici. V Trstu so pa prepovedali, da ne smejo rabiti v šolah slovenskih knjig. Zakaj ne? Zato buje, ker niso potrjene. Potrditi jih pa mora ministerec. Minister pa ne zna slovensčine. To je hudo! Knjige bodo morale čakati, da pride iz Nuremberga znani lij (trahtar), skozi katerega bodo potem vliji ministru toliko slovensčine, da bo lahko prebral in cenzuriral slovenske knjige. Če se to zgodi pred časom, v katerem nas misli slavna vlada pošaljati čiti, to ve sam ljubi Bog.

Opomniti pa moramo, da potrebujejo tako stroge cenzure samo šolske knjige, ki so jih sestavili slovenski učitelji. Šolske knjige (slovenske namreč!), ki jih je sestavil Italijan, so aprobirane. Kako? Gospod minister je vzel knjigo v roko, prelistal jo je v petih minutah in zapisal:

»Opr na lična, slike lepe, črke so jasne, papir dober, v knjigi so tudi patrijolični sestavki.« (ki jih je g. minister spoznal po slikah.)

To je bila aprobacija. V knjigi pa je več slovniških pogrškov kot ima cigan uši; o tiskovnih napakah ni govora. S pedagogične strani bi se tudi dalo kaj reči; saj je še toli hvalisana Fiamin = Benelijeva računica včasih pravo muka za otroke, ker dela vratolomne skoke.

Sicer pa — čast reformi! Čuk na palci ji pokloni svoj krasni rep in še kljun po vrhu. Naši otroci bodo prišli čisti iz šole. Znati bodo slikati in plesati košare ter bodo živeli kot ptičke pod nebom

in ne bodo ne sejali ne želi. Če uvedejo v šole kot obvezni predmet še igranje na »meh« (dudeljzak), bo naša dežela rešena pogina. Kot slikarji in dudarji se bomo razkropili po vsem svetu ter peli in slikali slavo in čast našim voditeljem.

V notranji politiki sicer ni novega, razen tega, da je dr. Besednjak plesal, ne sicer v Trstu, ampak v Gorici. S katerimi damami je plesal, bo

ugotovila posebna mednarodna komisija. Ko je Mussolini zato izvedel, je hotel podati ostavko. Nepregledne posledice bi bile lahko nastale vsled nepremišljenega dejanja mladega poslanca. Dobro, da so se merodajni krogi, ki so se zavedli resnosti trenutka, pravočasno uprli proti temu in odvrnili od naše dežele še večjo nesrečo.

Čuk na palci.

Nedeljska priloga.

»Kdo je oni gospod, ki je pravkar zapustil damo?«
 »Urednik Novosti.«
 »In debela dama?«
 »To je njegova nedeljska priloga.«

„Šjor“ Žan.

Šjor Žan pravi, da je dandanes težko na svetu. In pomislite, če pravi to šjor Žan, ki nima ne strehe, da bi jo popravljaj, ne hiše, da bi davke plačeval, ne kokoši, ne kolesa, da bi moral marko kupiti. Moj Bog, niti enega okna nima, pa pravi, da je težko na svetu. Kaj šele tistemu, ki ima sto oken in pet hiš, kaj šele tistemu, ki ima petdeset repov v hlevu in tristo kokoši na dvorišču.

»Kako to, šjor Žan, da se pritožuješ na tem svetu? Saj živiš kot škrjanček v zraku, ne seješ in ne orješ, a kadar bo prišel čas žetve, boš vedno na polju.«

»Ma bejž bejži, sej ti sploh nič ne vejš! Vinu je dragu!«

»Aja! Vino!«

Žan ga namreč rad pije. Je večni škrjanček — v gostilni. »Od zore do mraka, od mraka do dne«, se rad s Prešernom pobaha. Pije pa na upanje, kadar ne plača. Pije pa

samo po »fjrkeltu«, ker ne mara biti pijan. Pravi tudi, da je to navada njegovih očetov in praočetov očetov. Žan je dolg, pa zelo kratkoviden. Zadržal se je primerilo pri Korletu v hotelu, da je zagnal rokavice v kotel, ker je smatral ognjišče za mizo. Pa kdo mu bi zameril!

Pravi, da je študiral nekoč. Ker pa je bil preveč soliden učenec, pravi, da so ga izključili iz šole. Držal se je namreč pravila, da če se lotiš česa, se loti resno in počasi in pa natančno. Zato pravi, da si je vsak razred hotel do dobra ogledati in ga kot natančen človek dve leti obiskovati. Seveda profesorji so vihravi in preveč pijejo; zato ni čudno, da niso hoteli spoznati, kje pravzaprav tiči Žanetov talent, namreč v natančnosti in zdravi počasnosti.

In kar je poglavitno: Žan je bil samec. To dejstvo ga je napravljalo tako srečnega, da ni iskal nobene druge sreče.

V tej sreči je razvil svojo

ženitveno teorijo; ker je to njegova lastna zamisel, ponosen nanjo in jo je sod propagiral. Mogoče, da pripomogel s to svojo jo k temu, da je toliko ostalo na cesti — pre-povlečenim in podaljšanim nosom (saj pravimo, da vlekli za nos) v leto predpustu. Čujmo tore znamenito hipotezo:

»Ker nimaš žene, nimaš še, ker nimaš hiše, nimaš va, ker nimaš hleva, nimaš krav, ker nimaš krav, polja in ker vsega tega ti ni potreba plačevati kov«. Ko je na to pomislil je Žan vedno nasmejal, sklepal je, če ne plačuj kov, ti ni potreba biti ali miš ali komunist ali kak »ista«, če nisi avtonom komunist ali sploh »ista«, ni potreba biti karabinier. In karabinerjev se je šel najbolj bal. Tako je to varen pred karabinerji, ker ni bil oženjen in ni val davkov, zato ker oženjen. O ti presrečni!

V svojih bridkih urah dár se ga je polotila sentimentalnost in je crotičnost po vsem telu najbolj v tistem salame srcu in si je zaželel gor ročne postelje, je takoj slil: Žena bi prišla z metlo bi se ravno ves truden od dela (kadar se je šel spomnil na delo, ga je mrzav stresel in to je bil eden izmed mnogostnih vzrokov, ki so privabljali dan njegovo slavno teorijo ženitvi) ... da ravnotak prišla žena z metlo in kfa: »No Žan! Mogoče nazvala še celo »No Žan! Daj počedi malo kuhinjo, tako glava boli! Na tu metlo!« Žan pa je imel strah pred metlo. (Bog čemu? Mogoče je os bridkih spominov.) Ali kokoši tudi! Samo v koz mu bile simpatične. Si mu pa strašno antipatično, to, ker je vedel, da bi žena in bi rekla: »No ali celo: »No Žan!« A tudi »No srčkan Žan! varvaj no malo na piškne bodo razkopavali pigoja, pa tudi jastrebo pride! Me tako glava Brr! — Kadar pa je bila njava največja, je po Žan na to, kar je vedno magalo. Nekega dne vrnil ves truden in notov od dela (Brr!) na gledal ženo... kje neki te... v postelji, čisto v pol in celo opoldne. In pota nakremžila usta, čisto kot napravi on sam.

poleti izsesavati limo-
bi s težkim glasom pro-
Dobri Žan, pojdi po
rja«, tako me glava bo-
rr! Brri! Pred »dohtar-
imel Žan že od nekdanj

kako se je zgodilo, da je
Žan samec.

vam povem še zato, ker
e potrpežljivo poslušali
teorija je vedno dogo-
in govorili smo o Žane-
teoriji), kakšen je Žan,
je v veselem stanju, to
vi, kadar mu zleze vi-
blagoslov v glavo. Zad-
em ga videl pri Cuntu.
va in šjor Žan je bil že
nadelan. Kadar pa ga je
on že precej pod svojo
no grivo, je postal kro-
ot ovčica in si ga peljal,
si ga hotel. Če si ga
l »No Žan, kako je
ti je odgovoril: »A, vse-
Če si ga vprašal: »Poj-
eva!« ti je odgovoril:
eglih!« In tako sem mu
»Pojdi greva in uslužno
sledil s svojim »vseglah!«
a čez most, tam se je
ob zid in si ubil cvi-
No!« sem rekel »kaj de-
»A vseglah!« je od-
Zavila sva po »Gasi-
sole in prišla na »plac-
je jelo svitati. No ja,
Žan trdil, da se mrači,
mè čudnega, ker je bil
svoje kratkovidnosti še
mračen.

sredi trga je stal visok
ki je služil pri električ-
ravi. Precej visoko gori
droga se je vil plakat.
ril sem nanj Žana in
sem mu:

Žan! Pojdi in splezaj
kata, mi boš prebral!«
vseglah!« je dejal in za-
zati v svoji salonski
Ko je priplezal do pla-

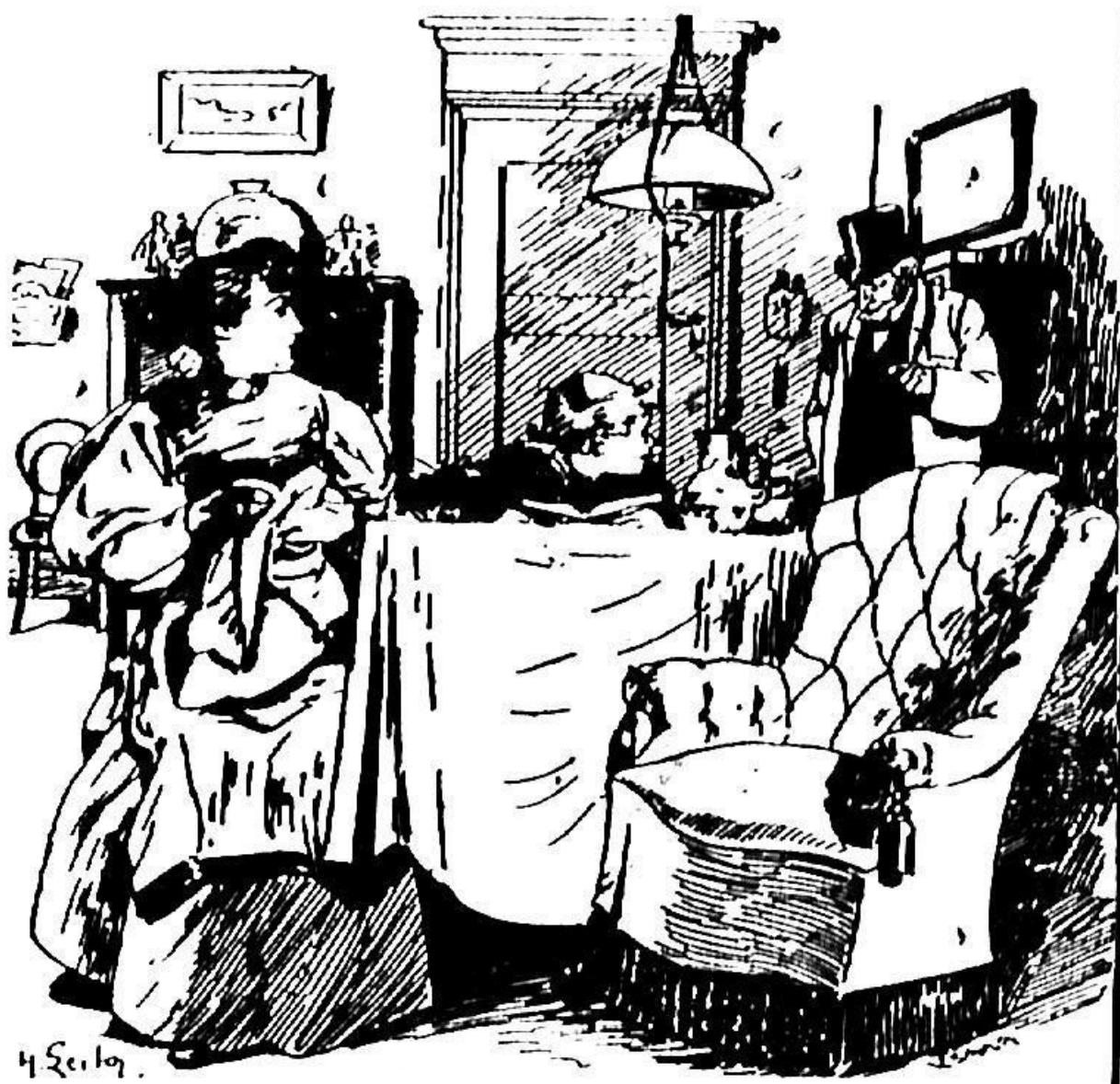
kata, je moral nos čisto blizu
pritisniti, nakar je bral:

»Tu — kaj je strogo prepo-
vedano plezati ali dotikati se
droga, ker je ravno danes na
novo pobarvan«. Čisto fleg-
matično je priplezal navzdol
in ko sem ga grohotaje opo-
zoril na umazano salonsko o-
bleko, je zamahnil z roko, pri-
kimal z glavo in rekel: »A
vseglah!« S težavo sem ga

spravil domov, na vsak način
je hotel še v hotel. Doma se
mi je hotel vleči pod mizo, to
je sreča, da je ni bilo v sobi.

Oh, ta šjor Žan! Saj ni ne-
amen človek, kar se ženitve
tiče, marsikomu izmed pokor-
nih zakonskih možičkov bi
prišla njegova teorija jako
prav, če ne bi bilo po toči pre-
pozno zvoniti.

To so otroci.

Stric ima priti na obiske. Na vrhu glave jo plešast. To
ga boli, zato ne sme nihče govoriti o njegovih lasih. Ma-
ma pravi zato Pepčku: »Stric pride; ne govori o njegovih
laséh«. — Stric res pride, Peček se ves čas drži modro.
Ko stric že odhaja, pa se ne more premagovati, da zine:
»Mama, zakaj si prepovedala govoriti o stričevih lasih; saj
las nič nima.«

Solske in pisarniške potrebščine kupujte le v »Narodni
Knjigarni« v Gorici, Via Carducci št. 7.

LOVSKA.

Neki širokoustnež je pri-
povedoval v prijateljski druž-
bi, da je na potu v Indijo,
kjer bo lovil in streljal — le-
ve. »Pa kako si predstave-
ljaš ta nevarni lov?« ga prasha
nekdo. »Ha, nič lažjega kot
to! Pod noč se postaviš na
čakališče pred džunglo; ko se
stemni, se približa — ter in po-
meriš baš med oči, ki se sve-
tijo v noči liki dve električni
žarnici in lev pade od kroglice,
ko da ga je zadela strela iz
jasnega neba. Spremljevalec
odere leva in nese dragoceno
kožo s Tabo na dom.«

Ko se je vrnil, so prašali
pogumnega lovca, kako da je
bilo in koliko levov je postre-
ljal. Ta pa odgovoril nekam
razočaran: »Primojduvaj, lov
se ni obnesel: levi so postali
preveč prebrisani in še bolj
previdni. Pomislite, prihajali
so po dva in dva in vsak se
zatisnil po eno oko, da ni bilo
mogoče ne meriti ne zadel-
titi!«

VLJUDEN SOPROG.

»Ah, dragi Edo, ravnokar
prihajam od zobozdravnika.
V resnici sem mislila, da bom
morala umreti: celo uro mi je
držal odprta moja usta... Še
en četrt ure, pa bi bilo po me-
ni!«

On: »Pa nisi mogla izdrža-
ti še tisti četrt ure?«

DRAGINJSKA.

»Ej dragi moj, v ti dobi si
mora človek marsikaj odreči.
— Žena moja, otroci in slu-
žinčad že skoro ne jedo dru-
gega nego zelenjavo. — Le
jaz pojem še kako pišček.«

MOČ NAVADE.

»Gospa je bolna — pa ne
more sprejeti gospoda zdrav-
nika.«

in nedeljski lovci.

medija v štirih dejanjih s petjem.

RANJO: Ali nočete prisesti, go-
ogar?

OGAR (ošabno): Ne, hvala lepa!

RANJO: Kakor hočete! Mislite
da Vas hočemo z žlico juhe in
vina podkupiti?

LKA (prinese veliko skledo).
ka krača s kiselim zeljem!

OVEC SREČKO: Kar na mizo ž
ko nimato baš žlikrofov.

ovci jedo in pijejo ter se tiho
boj razgovarjajo in šalijo. Kme-
ostje odhajajo.)

III. PRIZOR.

ni brez nedeljskih gostov. Laskar
kom, Štefan z lisico in z enim
zajcem.

EFAN: Danes pa imaš imenit-
gosta, Cilka, gospoda logarja...

LOGAR: Kaj to Tebi mar?

STEFAN: Prav nič mi ni mar, ako
si prišel radi pijače in družbe, ako pa
stikaš za mojim dekletom, se drugače
pomenival!

LOGAR: Kdaj pa sva midva pila
bratovščino?

STEFAN: Tudi jaz nisem pasel s
Tabo ne krav ne kozal!

LOGAR: Že dobro! (Porogljivo).
Pa koliko ste tega danes pobili!

LASKAR: An duobr dan Jen Buoh
dej, haspuod feršner! Lie nej ha po-
hliedajo, kejšn fajn kuos ha je!

LOGAR: Iz naših gozdov! Zdi se
mi, da ga poznam: tam za Golim hribom
se je pasel.

LASKAR: Nej tist', nej, pruos'm
od zamire! Tist' ha s'm šie un dan vidu.
Tud' an lejp kuos, vejo. »Temu to-le
so zasmidili naš haspuod Filip... Krment,
an fajn šes je biu, s küglo, vejo...«

LOGAR: Pa kaj si iskal tam za
Golim hribom?

LASKAR: O, pruos'm, haspuod fer-
šner, moja hiša ima zapisane prevíce na
hojzd! Jest smejm nabirat' huobe, ze-
liša, jahode an sühljad, vejo... Rad po-
frdirban želuod'e, pej popijem takuo-le
bierem tud' tavžentrože, vejo, ka 'mam
zvečier ano šalčko čaja od tavžentrož c'
pej šie malo brinja skühan, vejo, da mi
prežiene slabo sapo iz čiev...

LOGAR: ... če se preobješ - cvička.

LASKAR: Drejvi pej buo cvrč'k od
teha-le srnjaka; so m' ha dali naš has-
puod Filip, Vejo, takuo,le cvrč'k q po-
liento, pa malo huob'e an čebül'ce vmejs
je ana pruo kruoftna jied; pol pej ana
büč 'ca vipavčka, mejdiška, to se
prilieže!...

LOGAR: Ti si velik huncvet, Las-
kar, le varuj se, da se ne srečava kje v
gozdu!

LASKAR: Hm, v gozdu bi se žie
muohla sriečat', vejo, kedar nabiram
jürč'ke an jahode, maline an zelisa...
Pej za to 'mam use prevíce...

Dober „kšeft“

Pred nekoliko dnevni sem srečal na korzu svojega dobrega prijatelja Jim Bedoe in najprvo kar mi je skočilo v glavo je bila misel, kako bi se strategično na skrivaj izmuznil temu srečanju.

»Ej, — to je bil pa res dober prijatelj«, bodete porekli, — ali — oprostiti mi morate, ta moj dragi mladinski prijatelj je v davnih časih mojega blagostanja kaj rad tipal v moj mošnjiček.

Ali naj bo temu kakor hoče, — Jim mi je prestregel namenjeno pot in jaz sem se moral prav prijazno nasmehniti. — Seveda je bil iz gori omenjenega vzroka smeh malo prisiljen, kajti vi veste sedaj, kako me je pač veselilo srečati se z njim, — s tem veleizvrstnem, plemenitem Jimom.

Ali Jim je oblečen po zadnji modi, — izstopa iz avtomobila, ki je privatna last, ne kak navaden »taxi« in prav nič ne kaže več na njem, da si je svoje čase služil kruh s tem, da je ponujal reklamne oglase, oziroma da je nosil velike oglase po cestah. Ves spremenjen je, vidi se, da ga je srečala gospa sreča.

Moje presenečenje se je najbrže tudi zrcalilo na mojem obrazu, — kajti takoj po pristrčnem pozdravu mi je rekel Jim nekako veličastno in šegavo ob enem:

»Čudiš se, dragi moj, — ne res?«

Gotovo bi ne bilo primereno, ako bi bil kaj takega tajil pa sem ga hitel zagotavljati, kako me veseli, da si je dobro opomogel.

In res, meni se zdi, da je ta Jim prav inteligenten, prebrisan dečko, da razume vsako

le na pol izgovorjeno misel in dokaz temu je bila pač tudi opazka, ki jo je izustil, ko sva sedela pri kavarniški mizici.

»Ej, veš kaj, za tiste male, dolgove se bodeva že pomenila, kadar se ti le hoče.«

»Ali Jim, — dragi moj Jim, — o tem se zdaj ne govori, — povej mi rajši, kako, na kak način si prisilil srečo, da se ti je blagohotno nasmehnila?«

»Ah to je bilo pač jednostavno. — obogatil sem s pisanjem.«

»Kako pa to, o tem času, ko cel svet pomiluje revščino li-

teratov. — Ali si morda tisti srečnež, ki je pod psevdomimom »Bobécho de la Bobechere« dobil literarno nagrado?«

»Beži, beži, tako otročji si — če jaz rečem s pisarenjem, to se lahko gre tudi za pisanje navadne poštné korespondence.«

»Ali se res šališ?«

»No, naiven si dovolj, — pa ti bom zaupal svojo skrivnost, kajti gotov sem, da jo ti ne vporabiš. — Jaz sem torej naredil sledeči oglas v glavnih tu in inozemskih časopisih:

Najlepši spomin.

Žena: Danes je preteklo pet let, kar si me prosil za roko in si moral oditi z dolgim nosom.

Mož: Da, spominjam se. To je sploh najlepši spomin mojega življenja.

LOGAR: ... pa do naših gamzov in srnjakov jih nimaš! Veš dobro, da si prav slabo zapisan pri nas kot ta Štefan tudi!

LASKAR: Žali Buoh, čisto po krivici. Mi smo b'li nim r' pošteni l'dje.

LOGAR: Pazita dobro, da se Vama moja svinčenka ne zarije pod rebra!

ŠTEFAN: (ki se je medtem pogovarjal s Cilko): Pa tudi Tebi bi se znalo pripetiti kaj podobnega. Še to malo pravič, kar nam jih je ostalo od naših gozdov, bi nam radi odzrli... Ti si se lotil naju-dveh, pozabljaš pa, da je cela vrsta divjih lovcev po naših gozdovih! Ali veš, kaj?

LOGAR: Lopovi ste, tatovi, razbojniki, kot so sploh ljudje tod okoli brez vesti in poštenja!

ŠTEFAN: Ne obsojaj jih, da se tebi ne podpiše krvava sodba!

LOGAR: Pazi, kaj govoriš!

CILKA in LASKAR: (ju tolažita).

ŠTEFAN: Dajte našim ljudem dela in zasluzka v gozdu, da boste imeli mir pred divjimi lovci in se boste prepričali, da mi bolj zvestih in bolj poštenih ljudi. Ti in graščinska uprava jim silita zanjko in orožje v žuljeve roke. Res, mnogo jih išče zasluzka po svetu, a zima, predvsem pa ljubezen do domače koče in svojih ljudi jih privablja nazaj. Zima je dolga, krvavi zasluzek v tujini kmalu porabljen, pritiska glad, pa hajd na prepovedano pot, da ne pogineš gladu. Naj nam da knez dela in skromno dnino, pa se bodo brez skrbi pasli njegovi srnjaki po gozdu in gamzi po strminah. Tako mu povej, pa bo vsreženo tudi njemu!

LOGAR: Povej mu to sam!

ŠTEFAN: O tudi to izve o pravi priliki!

FILIP: Zuta, Štefe, ali ne prideta h kosilu?

LASKAR: Velju pridem, haspuo-

»Neki gospod vam pod sredstvo, da zaslužite milijon z dvema frankoma. — V pošljite ta znesek na Jim Bedoe P. R. XXI. Paris. Resna ponudba — posledica zaobljube.«

»Jaz sem dobil, to mi lahko veruješ, skupno štiristotriin dvajset tisoč sedemstotriin osemdeset pisem z 2 frankoma v vsakem pismu, — kar je znašalo skupno 847.568 frankov. Jaz tedaj nisem imel drugega opravila, da sem vsakemu pripomogel do milijona — in to me je stalo toliko, da računam na čisti dobiček 840.001 frankov in 95 centimov.«

»Ali — ti se norčuješ iz mene?«

»Pa res ne, — kajti posl sem svojim dragim neznanim skoro polmilijonskim prijateljem vsakemu po en milijon papirnatih nemških mark.«

Pri teh besedah je Jim vst in hitro odšel, — jaz pa se moral poravnati nastali računu.

PREDRAGO.

»Gospod doktor, vaše zdravljenje debelosti je pa vendar predrago.«

Draga moja gospa, — kd ima sredstva, da se tako sramno odebeli, jih mora tudi imeti, da zopet shujša.

DOKTORSKA.

»Zakaj bi ti vendar ne hotel podvojiti honorarja tvojim bolnikom?«

»Ej mi mogoče, ne, ker potem tri četrtine mojih bolnikov ne bilo več bolnih.«

IZ DOMAČE VZGOJE.

»Prepovedujem ti, da ga zeš nohte! — Ti začneš je nohte, potem prste, roke, noge in slednjič postaneš še ljudožre.«

dje! (Logarju.) Ne se potolažijo. Spuod feršter, mene ne najdejo zlepa hozdu, in kej buom lovci, k s'm star mam slabe oči... Kejšno huob'co p smejn pobrati, vejo, an tavženruo'ze Pej zdravi nej ostanejo, adija! (Sede mizi k lovcem. Eden mu naloži p krožnik jedi, drugi mu natoči, Laskar zajem s tekom in pije vmes. Štefan logar nadaljujeta svoj prepir).

FILIP: No, pa povej nam kakšna Zuta!

PERO: Tisto, kako si zdravil sarjevega psa!

SRECKO: Ali ima brivec v Ajduščini že punec namesto pomočnikov?

LASKAR (si briše usta): Ne vejo. Po novem lejtju prideta dve sista. Mejdüška, to buo fajn! Usak kej buom hodu v Ajdušno, o pietkih, ko b narmanj l'di. Usak bot ji buom dau gruoš duobre ruoke an se buom dau birat. An kejšne fajn r'ci se buo vid

o striženju las.

Čuk! Dovolj tudi par besedi, da osvetlim ost striženja ženskih las. Čuk si, da nekda v starih, ko res je lušno so si štele ženske v izponos, če so se mogle z dolgimi kitami. To se je tudi po vojski objavljalo. Nesrečna je ženska, ki ni imela las. Čena je bila, če so ji lasi sled boleznj izpadli, ali nko razredčili, da se jo la dati ostriči. Ženska z dolgimi lasmi tudi za hr ne bi dala svojega svojih las.

Četkli teden sem bil na Gori. V veži, ki vodi v tijo, sem opazil v lepem tu krasen nad 1/2 metra sop ženskih las. Ostrmel svojim očem nisem vedel. In vendar je bilo res! Vnožju šopa sem čital, e lastnica teh las bila hupolna. Zatekla se je z moim k svetogorski Materi in Zdravje se ji je vrnilo. Tak globoke hvaležnosti hvale je ta ženska daro Materi Božji najkrasnejšo je imela - svoje dolge, ase.

Pravijo k tej srčni žr novodobne »kocark«!

Homunculus.

ZATO!

«Kam pa greš nocoj?»
«Teledališče; Hamleta bodo...»
«Tako staro zeljo greš gledati?»
«No, saj sem vegetarijanec.»

Urša mpa Mica?

Mica: Kuod pa Ti lajnaš, tkaj cajta nisan neč bi...
Urša: Useruod, učiera me zanesla radabidnast dal u...

Tmin. Ej deb Ti bidela, kešne sa šele dele zgajnal ciu pust.
Mica: O bejm, blezu be tud to akul nas nisa pmala. Pr Zarakučenu ris de nisa neč, čeprou prabje, de Čuk use bi, pa tega le ni uganau.
Urša: Sma pa na Karitnc tkaj beč.
Mica: Ja se mje prabu adn, de ste rekl tam, de i biu pust za dua dni pr krahk.

Urša: Zaki?
Mica: Zaka, ka sa publi das bil preece nga dnara tistkrt, ka se je tista čeca aženila nuotr nikam u Grapie. Tku kokr tam dilate ni poduobni abedu rič. Kulke b' bli lahna panugal s tistim dnuram, ka ste ga sprabl pa grl. Jemate »četulnic«, patle »deklišč kruožnk« al kaku žje prabte. Tam u te druj vas jemaje »Gusilna društva«, n ki jest...

Opozicija preišljuje.

No vedo gospodjo, kaj naj zdaj storé, vihajo si brke sive, z glav si trgajo lasé.
To bi videl Mussolini, če bi ga ne bilo, če pobral in zapokal, že kopito bi in šilo.

A tako — ko le na mestu, je zadeva težka, so gospodjo stari že, ne mika jih tepežka.
Pa počakajo še rajc, da jim sneg skopni, da pošije zlato solnce, in se vreme razvedri.

bim ki še. Za tuste boda hidi! po pa hišah prast.
Urša: Sn mislna, de znaš samu kalciete plest pa t' tud jesk teče, kakr unni strganmu duohitarju. S bla mala jezna, ka to ni bedn pruliku pliesat tje k nam.
Mica: Za n tak plies, kokr ste ga mil bedruj, m je glih tkaj mar, kokor za n lanc sarabe kaše, tusto me pa ris jez, kadu dieno use nutr u Čuka.
Urša: Za tuste set' ni triba jezit, pačasu boma žie zbidel, se sn se tuste zbidela, kar s ti rekla tistkrt, ka sma ble ta zadnkral u kop.
Mica: Nič m na zamier, se me paznaš, de sn malo nagle jeze. patle m je blu pa kuj žou.
Urša: Muorem jet, de bom skuhala nmala črnaga, ka se ku slabu pačutim.
Mica: Pazrabm tel

Male neprilike.

Biti prav močno zatečen v eno lice na dan, ko se hoče kdo predstaviti starišem svoje izvoljenke.
Žiti v gledišču tik gospoda, ki spremlja vse arije in vse pevce pol glasno in z nogo bije takt.
Povedati tovarišu smešnico, ki si jo komaj slišal in ki ti vgaja, pa ti omi odgovori: »Stara reč«.
Pričakovati visokega gosta k kosilu pa odpreti vrata neznanemu šolskemu tovarišu, ki vas pride pumpat za petdesetak.
Iriti na obisk prijateljici in si njen sin dovoli žogati se z vašim novim klobukom.
Ineti petnajst znamenitih povablencev pa uro pred kosilom opaziti, da je kuharica zažgala pečenko in izginila.

«majo tiste punce kratke rokaučke, tklo kril ce an takuo beu vrat...»
LILIP: Štefe, pridi vendar!
LOGAR: Plačam pozneje, moram k Zupanu.
CILKA: Že dobro hospod logar!
STEFAN (pride in naglo popije dva zarca vina): Na zdravje, gospoda! vrne k Cilki in se razgovarja po...
LASKAR: Ano novo vejm, haspuo...
LOVCI: Le povej, Zuta! (Franjo me beležnico in piše, kar pripoveje Laskar).
LASKAR (ko se je prepričal, da je že odšel): Vejo, davi s'm meu ane... čudne sajne... Sejnaló se m' je, de s'm prnesu srnjaka s hojzda, mano pej dva arožnika an haspuod... Nej bluó cajta, de b' ha biu drham skriu, pej s'm ha djau u...

zibu, pej s'm ha zibu an mólu s'm tud ta siet rožnkranec... Nu, an haspuoje so jeskali poušnod, po hiši, po kuhinji, po štali, srnjaka pej nejsó dejšli... Nu, pol so haspuodje šli... Prou strah me je bluó, vejo...
VOJMIR: Pa so to resnične sanje?
LASKAR: Prou rejsnične: lejp srnjak je, šie lejpš ko Neh tode.
FRANJO: Zuta, tu imaš viržinko. To Tvoje sanje pošljam v »Lovca«.
PERO: Pa srnjak ni padel anti na našem lovišču?
LASKAR (ves jezen): Kej mislijo, de s'm jest Kejšn' — tat?!
FRANJO: Nikdo tega ne misli. Laskar je poštenjak!
LASKAR: Pej s'm tud poštenjak! Čie prnesim kojšn' ha srnjaka, mu zasmedim na — svojem... Usi ti hojzdo vi so b'li nekda naš in samo naš! Vejo, haspuodje, tuo je b'lo takuo: Vojske

so b'la nim'r na svejti an šie buojo. Napoproj so b'le strašne vojske s pesjaj nerji (Huni), s Turki, k' so jeh naši stari pobili glih tam pod Turškim klancem (v Trnovskem gozdu), a ana je b'la šie posejbnó huda, vejo, tista tridesetletnja vojska, k' je derála (trajala) cejih piet ano trideset let, čie je rejs, kar pišejo bukve, k' jeh bere naša Cilka pozimi. Vejo, an zakaj je b'la tista douha vojska? Zaradi huncvetov, k' so jeh vrhli dol z anha (enega) turna... Pej te strejle frdarske se nejsó pobile, so padle na an velik kup hnoja... (Laskar misli na 30-letno vojno 1618-1648. Tisti trije »huncveti« so bili minister Martinič, Hlavata in tajnik Fabricij). — Ta vikšiši komedijant v tisti vojski je biu an gvišn... vejo, tist', k' je nim'r hlicdu na zvezjde...
FRANJO: Valenštajn...
(Dalje.)

Ženitev v hribih.

Stari očka premišluje, milo toži in zdihuje: »Meni moč že vidno peša, smrt na rame se obeša. Treba sina bo ženiti, hišo, polje mu zročiti.« Očka Luku tako pravi: »Za ženitev se pripravi.« Luka dobil je fantiča, da mu bode za snubiča. Nek večer sta jo vbrala, kjer je bila Mica zala. Ko dospela sta do hiše, Luka s čela znoj obriše. Ko pa v hišo sta stopila, dober jim večer voščila. V hiši Mica, oče, mati, ali Urška šla že spati. Snubič Miha, mater praša: »Dajte Luku, Mico vašo, da njegova bo ženica, mu v življenju bo družica.« Vsi so bili zadovoljni in snubitev se izpolni; Luka Mici v roko seže stem zaroka se zaveže. Ko proti domu on se vrača reče Luka: »To se spleča, jaz priženim dekle zalo lepo doto, in še balo.« Spati gre nevesta Mica Urški pravi to novico: »Jaz snubiča sem imela, za moža ga bodem vzela.« Urška spati nič ne more težko čaka jutra zore. Krilo rdeče si obleče, barva taka, bolje vleče, Urška hitro jo ubere da zaroko Luku zdere. Ko dospela je do vasi, že v gostilno gre počasi, da si skuhat vina litro in poklicat Luka hitro. Luka pride, ga pozdravi pa mu Urška tako pravi: »Ženitev tvoja, nič ne bo je to dekletu premlado, ona ni še v dvajstem letu, možit sila, ni dekletu. Ako hočeš mene vzeti dobro ženko si imeti, daj mi desno ti roko, zaroka prava, druga bo.« Luka sapa je zastala spomni se, na Mico zalo, pa počasi se odloči in kozarec si natoči, dal ji Luka brž roko, pa ji rekel: Naj pa bo! Ter si trčita na zdravje, da bi v kratkem bilo slavje. Je v gostilni b'la zaroka, in v cerkvi pa poroka. Luka dvakrat bil zaročen in le enkrat je poročen.

V Padovi.

Gospod R., ki ga poznajo menda vsi goriški rojaki, je sicer zdrav ko dren, le gluh je revež. Ker mu zdravniki niso mogli pomagati, se je napotil na božjo pot k sv. Antonu v Padovo in je bil prepričan, da ga svetnik prav lahko ozdravi,

ako bo hotel. G. R. je šel k spovedi, plačal dve maši, kupil debelo svečo in molil ure in ure pred oltarjem sv. Antona. »Ozdravi me, Ti veliki čudodelnik! V zahvalo Ti bom daroval za Tvoje reveže tisoč lir, ako me uslišiš!« — Gospod R. je ostal v Padovi kar tri dni zaporedoma, prosil je in kazal sv. Antonu ti-

soč lir za ozdravljenje. Ko je po treh dneh videl, da svetnik nima prav nikakoršne volje napraviti čudež, je g. R. vtaknil tisočak zopet v žep in odpotoval domu. Ko so se doma takoj prepričali, da se je po božni romar vrnil gluh ko prej, je dejal g. R.: »Kaj hočete, ko pa je bil sv. Anton tiste dni še bolj gluh ko jaz!«

»To je malo sitno, nekaj naj bi odločila.«

»En zet želi, da biva v Bordeaux a drugi da biva v Marsiljo.«

»No, to ni vendar nič nena.«

»I seveda, — ko pa zet Marsilje želi, da bi šla taš v Bordeaux, a oni iz Bordeaux bi jo rad postavil v Marsiljo.«

ZNAMENJE ZA SMEH.

Nek španski pisatelj je našel v svojih humoreskah poleg ločil, pik, vejc, klicajev vprašajev še posebno znamenje za smeh. To je res izbor iznajdba za pisatelje, ki piše tako slabe humoreske, da pisatelj ne ve, kdaj naj se smeje. Temu je tem novim res modernim sredstvom polni meri odpomagano.

USPEH ČASNIKARIA.

Kot poroča neki londonski list, je lansko leto angleški politik Lloyd George za petdeset čankov, ki so izšli v angleških in ameriških listih, služil lepo vsoto dvajset tisoč funtov.

Neki časnikar, ki je prišel k politiku po nekatere podatke, je porabil to priliko, da je dejal Lloyd Georgu: »Čast tam, gospod kolega. To je res lep honorar! Koliko morate iznesti od vrstice.«

»Na vsak način precej.« je odgovoril Lloyd George smeje. »Toda pri meni bero ljudje najmanj še enkrat toliko me vrsticami.«

Pravijo.

Pravijo v Vipavi, da pravi Karlo Automobil, da je Karlo Pero napisal tisto pesem o eni vipavski lepoti, ki pa jo je šlo pol v koš, pol pa v listnico uredništva (ampak ne vipavska lepota, temveč pesem). Jaz pravim, da jaz Karlo tega nisem napisal in tudi ne bi, kar potrjuje tudi uredništvo samo (ampak ne, da ne bi, temveč, da nisem). To sem pa povedal zato, da odsedaj naprej ne bomo več mutasti na sali; ali v krčmi, ali pa na plesu. Kaj ne, Karlo!

Pravijo, nekateri čadrski modrijani, da kar se v Divači izvrti, se tudi v Čadrgu zgodi. Če bi se torej po noči užgala divaška vas, bi gotovo vsi tisti čadrski bedaki na pol nagi iz hiš potekli. Čuk pa trdi, da je med tem velika razlika, in da divaški gramofon še tega ne ve, da so čadrske čeče »bale« užtimala. Zato pa svetuje in priporoča vsem tistim, ki tega ne ločijo, še najmanj 7 let žole, kjer bi se vsaki dan od 1. zjutraj do 24. ure zvečer učili čitati, in sicer samo: »Čuka na palci«, ki ga dobijo v Gerici, Via Favetti št. 9.

Pravijo, da se je Tone v Danah pri pustni večerji tako najedel jak in klobas, da je prav pozabil piti na sezansko zabavo.

Pravijo v Gorenjah, pri Postojni, da so na pust stari O. I. mlade izučili.

NARODNA KNJIGARNA GORICA

via Carducci št. 7

priporoča cenj. trgovcem.

velikonočne razglednice

s slovenskim napisom po L. 9.— za sto kom. dalje.

Razglednice za šaljivo pošto in drugo od L. 4.— za 100 kom. in dražje. :: Slikanice za otroke!

Iz Rojana.

Štor Čuk!

Jezen sem! Tu imamo najbolj učne astronome z vsemi tehničnimi pripravami za opazovanje društvenega obzorja in planeta »Zora« še posebej, pa nam očitajo »post.zud. S. Andree«, ki ima tudi podobo »rayana« in ki je v Rojanu znan kot »indijski filozof« g. »Co-co« — da je njegovo delo, če svet zve za vse prečudne pojave na naših planetih.

To je laž! Jaz sem tisti veliki astronom, neustrašen opazovalec nebes in zemlje — pardon! — Rojana in Barkovell, ki iz rojanskega »turna«, — kateri so že malo sumljivo »cjuga« — vidim vse kar je in kar ni prav, katera kuharica kupuje goveje meso in katera konjsko, ki poznam vsako mačko po imenu in vem, katera je od »barbirja« in katera od »botogorja«. — Jaz sem tisti, ki vem, kateri nogometiški boljši brca, (občutili na lastnih kolonah) — katera hazenašica lepše skače in kateri planet dela »falšike« v Rojanu.

Toda ne bom se jezil! Podal bom samo poročilo vseh pojavov, katere smo beležili jaz in moj tajnik, ko sva skupaj zmrzovala v rojanskem »turnu«. Poročilo, ki bo objavljeno tudi v našem glasilu. (ROJANSKIH NEZADOVOLJNEŽEV GLASILO! op. P. iz R.!) se glasi:

V ROJANU NA PUSTNI TOREK KO NI SE VINO GOVORILO!

NA ROJANSKI OPAZOVALNICI 5 MESECEV HITRE HOJE VZHODNO OD GREENWICHA. (Čez rokavski preliv se plava! Op. P. iz R.!) Na Marsu nam delajo znamenja.

Mogli smo se porazumeti. Vprašali so, če tudi pri nas norijo ljudje o pustu in če si ženske stržejo lasne alá Bebe. Naš odgovor se je glasil: s »Seveda!« in kar se tiče ljudi, ne norijo brez posnemalcev in sicer zato, ker smo v lebruarju. — Oni so nam vsi veselili odgovorili: »Kakor pri nas, kakor pri nas!« — Pogovor je trajal celo uro.

Nismo se še otesili vtisa, ki so ga napravili na nas Marsovci, ko

samo opazili nekaj čudnega, presestljivo strašnega. — S temnimi lisami na rokah in črnimi pegami, se nam je prikazal na obzorju planet — »Zora! Čudni pojav smo si razložili tako: »Temno lise — plesi in škandali na izletih; črne pege — »goli« ki jih nogometiški »inkazirajo«, ker imajo »trajalige« v dvoranah »Modugno« raje kot na igrišču. — Naše mnenje je, da se na tej zvezdi bliža strašna katastrofa! Želijo bi pa na vsak način vedeti mnenja slavnih astronomov celoga sveta!

Štor Čuk!? Javnost naj sodi in vidi nedolžnost »post.zuga«, ki sploh nima najmanjše volje — kakor je sam meni dejal — opazovati planet, ki ima tako nevarne oskialcije.

Aden, ke za je taku šram!

DRAGINJA BREZ POSLEDIC.

Težakov samogovor: »Ej — seveda; cena moke gre gor pa spet pada, višje in nižje, — ampak za mene je vreča moke vedno enako težka.«

DOBRE CIGARE.

»No — to so res izvrstne cigare. Kje jih le jemljete?«

»Jaz jih ne jemljem, — jaz jih kupujem, vi jih lahko jemljete.«

PRIJATELJICE.

»Oh, prosila bi vas, da rečete svojemu možu, naj ne zadržuje mojega moža tako kasno v kavarni pri igri.«

»No, jaz sem vas hotela prositi isto.«

SITNOSTI.

»Sedaj ko je gospa Reveš poročila svoji dvo hčeri, kam bode šla bivati? K zetu v Bordeaux ali k zetu v Marsiljo?«

Pravilo tam, da je ena pupa za fantom z juga take solze to-
da je v enem dnevu pol metra
ga skopnelo.

Pravilo, da so nekatera dekleta
kavske občline, ker ni bilo v pust-
dnehi plesa, take krokodilove sol-
preinkale, da so v Belskem vsi
okoli narasli in izčistili vse blato s
Čuk je videl, da je bilo to tam
rečno, ker bi se bil sam tam
alu potopil.

Pravilo v Strmci, da iščejo lažnji-
ga kljukca, da bi jih še poučil, ka-
se vzdiguje zvonik, ker cerkev
ni že znajo.

Pravilo istotam, da bodo drugo
pusta v pratki za tri dni ustavili,
je starim fantom en dan premalo.

Pravilo v Studenem, da so »pustne
ne« polzkusile, kdo je bolj trd one
sneg, seveda se je poslednji moral
liti in jih sprejeti v svoje nar-
ce.

Pravilo sežanske fralle, da je se-
nski dopisnik »Čuka« tak »Čuk«.
postane v prihodnji številki
ber-Čuk«. Kar pa ne bi »Čuku na
le privoščile, da ga sežanski
»k« nadkriljuje, naj vrže prihod-
njegove plehke »Čukojade« v
»(Hvala za opozorilo! Čukov-
pozdrav. -- Uredn.)

Pravilo Sežanci, da Sežana gro-
nsko napreduje. V najkrajšem ča-
dobimo podaljšanje tramvaja iz
sem in električno razsvetljavo iz
mice. Dokaz temu je Palacce-Ho-
katerega zida, čeravno ne pra-
katno, gosp. »Čoke« v Sežani. Če
se tramvajska proga do Sežane
li ponesrečila, je elektrika v tem
talu zagotovljena, ker hode v
m poslovala njegova več kot elek-
na žena. Ni izključeno, da bodo
ako soboto po Sežani prilepljeni
aki, vablajoč občinstvo k pred-
vi pod naslovom: »Tre glorni
gna si, tre glorni magna no«, pod
kroviteljstvom »Ane vaščanske«.

Pravilo Sežanci, da je »Piccolo-
« hotel položili en kamen tudi na
stonjski veselici »Tutankamen«, a
tini Postojnci so takoj rekli, da
le mala v Sežani a v Postojni
thal« ne bo.

Pravilo Sežanci, da se je pusta še
vej »fajn« ugnalo. Pihnilo so ga
ebno dobro »Cvilel, Trebušnik in
tir«; pokazal so nam hoteli, kako
bilo pred leti v Sežani.

Pravilo Sežanci, da nosl sežanski
mazanec« belo kravato, odkar so
anje sežanskega okoliša dali slo-
dr. Ciraolju.

Pravilo Sežanci, da bosta avv-
ccini in dr. Rumer rešila rekvizi-
glede vojne škode. Radovedni
o, če bo tudi gospa Pina vložila
adevno prošnjo glede goriimeno-
re rekvizicije.

Pravilo, da so sežanski diletantje
ali za igro »Moč teme« starodav-
uniforme; poveino jim v prilog
pri stvari, da so to taki »Čuki«, ki
vredni take objave v »Čuku na
ci«. Uverjeni smo da jih obseva
oč teme!»

Pravilo sežanske pupe, naj si »Ču-
na palci« zapomni, da dopise
osoli in jih potem šele obvesti.

Pravilo Kanalci, da so na zadnjem
su v Gorenjivasi videli celo fante,
le in dekleta iz Predmosta. Ka-
ci so se temu jako čudili.

Pravilo, da je cvet kanalskih ve-
akov na poseben način proslavil
od pusta. Napravili so namreč
vesno kosilo in večerjo, kjer se je
razpravljalo, kako se bo drugi
plesalo.

Pravilo, da je kanalcem jako žal,
je že konec tako preljubljenega
ta. Govoril se, da se vsled žalosti
Velikenoči ne bo nič plesalo v ka-
skem okraju. Posnemajte!!

Pravilo, da je ljubljanska burja št.
na pustni torek pripihala v kavar-
Miramar. V splošni gnječl je zašla

s svojo nežno ročico v komaj impor-
tirano argentinsko meso in začela
nedolžno gledati misleč, da drži za
barometer. Bilo je pa precej mizro
in barometer nizek, je odplhala burja
k Sv. Jakobu.

Pravilo, da je bilo v onem času,
ko je ljubljanska burja I pripihala v
dvorano D. K. D. je povzročila tak
prah ne radi njegovega prihoda, od-
nosno radi njegovega znanega ljub-
ljanskega valčka alla Huppa-Huppa!
Sv. Jakobčanke, ohranite ga v do-
brem spominu, spominja se naj ga
vsaka njemu znana »kokola«, ne to-
liko radi plesa, nego le iz tega prin-
cipa, ker se je predstavil gospodič-
nam osebno le tedaj, kadar je stopil
kateri pupl na nožico.

Pravilo, da so pupe iz Sv. Jakoba
dobile zelo nerazumljiv pojem o
Ljubljanci št. 1. Kadar ga prosijo za
ples, jim odgovori na kratko: »Ar-
gentinsko meso je tukaj ceneje nego
ono iz S. H. S., ako bi mogel bi
ampak saj veš kokolo, da vseh tudi
ne morem!« Čudna logika pač, a fi-
listru ni mogoče priti do živca!

Pravilo, da so jugoslovenski spa-
vački vozovi v Trstu popolnoma za-
spali, odkar jih ne obiskuje v posel v
melanholičnih nočeh njihov zastopnik
Ljubljanca I. Od dolgočastnosti brez
stalne družbe-službe, so odpotovali
nazaj v domovino in ni upanja, kakor
pravijo Sv. Jakobčanke, da bi prišli
nazaj, ker jih je rodoljub zapustil.

Pravilo, da bode Ljubljanca I, pre-
vzel v koncesijo električni tramba-
gerle na znani progj Caffè Miramar
Sv. Jakob. Kakor hitro se izroči
promet v njegove roke, nudi lepe
ugodnosti. Brezplačne vozovnice do-
be le one osebe, katere bodo kibici-
rale v kavarni Miramar ob priliki
karambol tekme. Onemu, katere se
za proste vozovnice, kakor tudi za
tekmo zanimajo, se ne bode pošljalo
posebnih povabil. Natančne podatke
dobe osebno pri Ljubljanci I, od-
nosno kakor stoji sedaj na vizitki
»Capo električnog poizvalnog stroje-
va!« Ker je stvar v polnem teku —
predpriprave gotove, se pričakuje
odziv občinstva v polnem številu.

Pravilo »Pri zelenem kadru«, da
bojo Čuka oblihi s škafom vode, da
bodo vsaj toliko časa imeli mir pred
njim, dokler bo svoje perje sušil.

Pravilo, da čeravno so bile sežan-
ske šeme na maškeradi pri Treh
Kronah prav res našemilene, so vsi
kroli ostali, tako pa jih je »Velikibos«
na veliko veselje gospodinje drugi
dan vse pojedel.

Pravilo tudi Sežanci, da se je Ve-
likibos odročil, da ob takih priredit-
vah ne bo spal več v Hotelu, ampak
pri svojih osličkih v hlevu, ker ga
mili glas primadone, katera se celo
noč nateguje, preveč gane in mu ne
pusti spati.

Pravilo na Strmem Bregu, da je ne-
ko dekle obljubilo Čuku, da mu bo
rep izpulilo. Vzrok je ta, da ji je eno-
lepo »zažingal«.

Pravilo istotam, da je ravno tista
deklica v temni noči slišala Čuka
prepevati na rutarski strani. Tudi
mu je zagrozila, da ga bo dala are-
tirati; a jaz pravim, da Čuk je mo-
der plič. »Ančk, ne opraviš nič«.

Pravilo, da je neki rutarski stotnik
pisal v Gorico po 2 tovorna avto-
mobila. Namen ima prevažati kvante
iz Rutov v Ajbo, a jaz mu svetujem,
da naj pustl ta »kšeft«.

Pravilo v Merečju, da so se me-
reške pupe na pustni torek na plesu
pri stari mori, sedeče na stolih zelo
zahavale in jih je Čuk opazoval raz
Simonove strge.

Pravilo, da se Mereške pupe zelo
veselijo spomladanske polke.

Pravilo v Rutih, da M... straš-
sko žaluje od pustnega večera, in da
si je na pepelnico sredo nasula po
glavi celo škatljo pepela, ker ji je

Pust ljubljenege zeta pohrustal rav-
no, ko je hotel zadnji tango zagosti;
požrl ga je s harmoniko vred. Le-
pili je večerov konec; počil je pre-
polni meh (ali ne lonec?) fantje se
za trebuh držijo ker jih loml strašen
smeh.

Pravilo Sežančani, da je A... bila
lepa maškara; samo to jo opominja-
mo, da naj bi si za drugo leto izpo-
sodila obleko, da bodo daljši ro-
kavi.

Pravilo v Smihelu pri Hrenovcah,
da ni bilo za letošnji pust tako lušt-
no, kakor je bilo za lanski pust.
Pravijo Smihelci, da je manjkalo po-
stonjskih maškar; smihavske pa so
bile zelo žalostne. Čuk je bil vseeno
vesel med njimi.

Janez in Tone iz Vrhpolja

Janez: TI

Tone: Kaj?

Janez: Boš prišel?

Tone: Kam?

Janez: I, kaj res ne veš?

Tone: Na-a!

Janez: Kaj ne veš, da bo v nede-
ljo 7. III. v Vrhpolju veselica?

Tone: Kaj praviš? Pa kaj bodo
igrali?

Janez: I Petelina!

Tone: Kaj, petelina?

Janez: Seveda! »Poslednjega mo-
ža!« Veš to je zadnji zakonski mož,
ki ima še korajžo, da se postavi ženi
malo po robu... Veš, da ne komand-
ra tako, kot na primer tvoja... no,
kaj bi rekel... tvoja Mica! Le pridi,
to bo dobra šola zate, ko te ima ta-
kole malo »pr fraki«.

Tone: O potem bom pa že prišel.
Ker, veš, sem že obupal, da si upa
sloh kot zakonski mož oporekati že-
ni, kadar ona kaj zapove. Pa tudi
njo bom pripeljal, da bo enkrat vide-
la, kaj se pravi mož... pravi mož. Oh
to bom vesel, ko je bom videl, kako
rdeča bo...

Janez: Torej le pridi, pa še dru-
gim povej! Saj priredi Gasilno dru-
stvo. Ti bo že prišlo gasit, magari
takrat, ko bo malo preveč gorela
tvoja žena s kuhalnico v roki.

Tone: Torej adijo! V nedeljo ob
3. uri popoldne se vidimo v Vrhpolju
pri veselici.

NEKOČ...

Narednik: »Pešec Majer, vi
ste prišli 24 ur prepozno s po-
čitnic; 14 dni ne smete iz vo-
jašnice!«

Pešec: »Oh, gospod nared-
nik, moj oče mi je dal 7 kg
težko gnjat za vas«.

Narednik: »Potem je pa
druga stvar. S tako težko
gnjatjo ne morete naglo teči«.

KAKO JE RIBENČAN DO- MOV PISAL NASLOV OD VOJAKOV.

Moj naslov je:

Gefreiter Johann Maren
K. u. K. Landsturm Bach Baon
št. I II Komp. 3 zug. 2. Scwarm
Freistad

Ober Oestereich.

Pa glih taku drugaki ne.
Ko je Maren dobil pismo
od doma, je bilo napisano:

Gefreiter Ivan Maren
K. K. Landsturm Bach Baon
št. I II Comp. 3 zug. 2. Scwarm
Freistad Ober Oestereich,
pa glih taku drugaki ne.

Upanje.

Zdaj ko vsak na luno upa,
več na svetu ni obupa,
kot nekda!

Vsak načrte ima svoje,
ta rad pleše, drugi poje,
skrb s sveta je zdaj!
Eden kvarta drugi pije,
večne se vrste gostije,
vse je tu sam raj!

Kaj prihodnost nam je mari,
saj nekda mi bomo stari,
kot so drugi zdaj!

Mari nam je le veselja,
in noreti nam je želja,
da se le živi!

Mari ni nam imovina,
da le kvarte so pa vina,
da nam da oštir!

Kak družina bo živela,
če mož pije nič ne dela,
kaj je to hudr?

Če sem danes dobre volje,
jutri upam bom še boljše,
lažje bom živel!

Slabše kot sedaj gotovo,
bode ne življenje novo,
čemu bi skrbel!

Z upi temi dušo blaži,
žejo z vinem si tolaži,
vedno dan na dan!

Ko na cesti je družina,
in pa vode ni ne vina,
up je ves zaman!

Raglja.

ZADEL JE.

Profesor Repica je bil zelo
raztresen. Zadnjič je govoril
z nekim dijakom in menil:

»Vi se pišete Koren?«
»Da, gospod profesor.«
»Vaše krstno ime je Peter.«
»Da, gospod profesor.«
»Doma ste iz Ljubljane.«
»Da, gospod profesor.«
»Če se ne motim, ste dijak.«
»Da, gospod profesor.«

Nekaj časa vlada molk, nato
zakliče profesor: »No, tedaj
ste vi pravzaprav dijak. Peter
Koren iz Ljubljane!«

PRIJAZNO.

Dve prijateljici sta se našli
čez dve leti.

»Kako si me takoj na prvi
hip spoznala?«
»Ker nosiš še vedno isti klo-
buk kot pred dvema leti.«

PO NOČI.

Gospod Kolovratnik se ga
je bil nalezl in se je »v
ročcah« zibal domu. Zaman
je skušal odpreti hišna vrata.
Polijski stražnik se mu pri-
bliža in reče: »Prijatelj, Vi
ste pijani, ko hočete z gorečo
cigaro odpreti vrata!« — »Tri
sto hudirjev!« zakriči gospod
Kolovratnik ves prestrašen.
»Zdaj pa sem gotovo pokadil
svoj hišni ključ!«

POTREBEN DEL ČLO- VESKEGA TELESA.

Radovednež: »Kaj ne, gospod doktor, slepič je pravzaprav nepotreben del našega telesa, človek bi mogel živeti tudi brez njega?«

Zdravnik: »Človek bi res mogel živeti brez slepiča, težje pa bi živeli mi zdravniki!«

V MENJALNICI.

Blagajnik: »Vi bi radi menjali sto hr? Ali vedite, da je ta bankovec ponarejen!«

Klijent: »Vem, vem, gospod blagajnik. Baš radi tega bi ga hotel zamenjati!«

NA POLICIJI.

Komisar: »Gujte, Vi ste zlomili stolico na hrbtu svoji žene. Kaj tacega!«

Obtožence: »Verujte mi, gospod komisar, da ni bil nikakor moj namen zlomiti stolico!«

DOBRA ZINA.

»Gospa, gospa, joj. Vaš soprog je padel po stopnicah, ko je nosil v klet steklenice in se je močno poškodoval!«

Gospa: »Ko je šel v klet? Hvala Bogu, steklenice so bile se prazne!«

KALIN PRI URARJU.

Urar: »Vidite, gospod Kalin, ta-le stenska ura teče kar cele štiri tedne, pa je ni treba navijati.«

Kalin: »Izvrstno! Povejte mi pa, koliko časa bi tekla ta ura, ako bi jo vsak dan navijali?«

PRIJETNE POČITNICE.

Ob začetku šolskega leta se srečata dva šolarčka. Prvi praša drugega: »No, in kako si Ti prebil letošnje počitnice?« — »Jako lepo je bilo. Pomisli, mojega očeta je baš pred počitnicami ugrizel stekel pes, pa je oče moral ležati v bolnišnici kar cela dva meseca, da ozdravi.«

ISTNICA UREDNIŠTVA.

Dve risbi. Zanič! Tega mi ne moremo porabiti. — Se dve risbi. Zadel jih je ista nemila usoda.

Jasen. Vašega dopisa ne moremo probčiti v koš!

Volče. Vaš dopis nas ne zanima, zato ga je zadela stara usoda takih dopisov.

Križ pri Tomaju. O gospodični, ki je izgubila 4 kartoline nas ne gane, da bi spravljali v javnost.

Par pesnic smo zagnali v koš, ker so bile preosebnega značaja. Tudi pismo, ki ga je pisalo dekle koprškega okraja, smo vrgli v koš.

Nova trgovina z raznim blagom.

Velika zaloga tkanine (moško in žensko blago) srajce, maje, noževica, razne obleke, ter krama; dežniki, čevlji, klobuki, kape; nadalje: posode, porcelan, steklo, šipe, (češko blago), svetilke, električne priprave ter žarnice najl oljnih žarnik.

Mizarske, leske in pisarniške potrebščine l. l. d.

Vse po konkurenčnih cenah.

Priporoča se slav. občinstvu

F. Prencis, Solkan

na glavnem trgu.

Ako želite nakupiti dobro blago in elegantno izdelane obleke po najnižji ceni, obrnite se edino na domačo trgovino

ANDREJ MAVRIČ

Via Carducci 3 - Gorica - Via Carducci 3

Velika izbira kožbovine po tovarniških cenah.

Velika knjižnica, katere srajce vso naravo ter ga izči tečaj in po znanih cenah.

Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najtopleje priporoča udani **ANDREJ MAVRIČ** trgovec.

Trgovina z marnufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nev sta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
prečaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povesodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo škrtati

cefirja, oksforda in ptamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Angleški punc à L. 15 — steklenica liter.

Rhum Kingston à L. 15.50 steklenica liter.

Jajčna maršala à L. 12. — steklenica liter.

Maršala Trapani najfinejša L. 5. — L.

Vermouth turinski - beli vermouthe à L. 5. — liter Likerji: Curacao,

Chartreuse, Maroškin, Hruškovec,

Benedictine, Janežev, Sibilla - Vzorec Strega,

China à L. 15.50 steklenica liter. Kognak fini Sampanjec à L. 10 steklenica 7/10.

Domače žganje à L. 11 liter

Žganjarna na trgu Sv. Antona štev. 7.

Manufakturo, perilo, izdelane oblike po cenah brez konkurence kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci štev. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vse operacijskih predmetov i. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani krmilni pale bergamaške za brušenje kos. Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor žev, sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.
POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz najboljših tovaren.

POPOLNOMA VARNO KAL

DENAR V JUGOSLAV

Ljubljanska posojilnica

R. K. Z. O. R.

v novopreurejenih prostorih

v Ljubljani

Mestni trg štev.

sprejema vloge na hipotekalne knjižnice in knjižni računi, jih oblikuje po 6

ter jih izplačuje točno brez odložitve in brez odbitka. Večje ali manjše vloge z odpo - ednim rokom. Obrestuje tudi višje po dogovoru.